

Θαλασσινή περιπέτεια

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όταν ήμουν μικρός πολύ με παραξένευε η θάλασσα.

Άλλοτε ήρεμη και γαλήνια σαν λάδι, ίσα που την άκουγες και άλλοτε φουρτουνιασμένη, γκρίζα, άγρια σαν να θέλει να πάρει εκδίκηση για κάτι. Μου άρεσε πολύ να την κοιτάω, ειδικά όταν έσβηνε ο ήλιος και καθρεφτιζόταν η δύση

ουμάμαι σαν παιδί, που περίμενα να δω

μέχρι και την τελευταία αχτίδα του πύρινου δίσκου

να εξαφανίζεται πίσω της, για να θαυμάσω τα σύννεφα που είχαν πάρει ένα κόκκινο και πορτοκαλί χρώμα και να αγναντέψω λίγο ακόμα το ταξίδι τους πριν

προλάβει να απλωθεί τελείως η νύχτα.

Όμως, παρόλο που τη θαύμαζα, δεν την αγαπούσα τη θάλασσα. Με το που έδυε ο ήλιος, μου έπαιρνε τον πατέρα μου, ο οποίος, ψαράς στο επάγγελμα, όλη νύχτα έριχνε τα δίχτυα του στα ανοιχτά με την ελπίδα να πιάσει μια καλή ποσότητα ψαριών, για να την πουλήσει την επόμενη μέρα στην αγορά. Τα χαράματα που γυρνούσε εξαντλημένος στο σπίτι, και εγώ έπρεπε να πάω στο σχολείο, τον έβλεπα να ανεβαίνει αργά τα σκαλοπάτια του σπιτιού, για να πάει για ύπνο. Μόνο τα απογεύματα τον έβλεπα για λίγο, που με ρωτούσε πώς πήγε το σχολείο ή μου έλεγε πόσα πολλά ψάρια του έδωσε η θάλασσα το προηγούμενο βράδυ. Όμως εγώ, όσο και να ήθελα, δεν μπορούσα να συμμεριστώ την αγάπη του πατέρα μου για τη θάλασσα.

Άκουσε το κομμάτι «Η θάλασσα» του Debussy

%thalassa_debussy%

Μια μέρα, ο φίλος μου ο Φώτης, ένα ζωηρό γειτονόπουλο που παίζαμε μαζί, είχε μια ιδέα: «Δεν παίζουμε τη βάρκα του θείου μου του Ανέστη να βγούμε λίγο στα νερά. Είχα τους ενδιασμούς μου: «...στη βάρκα;» «Μην

φοβάσαι, η βάρκα έχει μηχανή.

Και μου έχει δείξει ο θείος μου πώς να την κουμαντάρω», μου απάντησε ο φίλος μου με αυτοπεποίθηση.

Μπήκαμε λοιπόν ανέμελοι στη βάρκα. Αφού λύσαμε τα σχοινιά που την έδεναν με

την προβλήτα και βγήκαμε στα ανοιχτά με τη βοήθεια του ανέμου, αρχίσαμε το παιχνίδι: «Έλα καπετάνιε, πάμε καπετάνιε. Όρτσα τα πανιά, κόντρα στο ντεληβοριά!», «Βάλε ρότα για δυτικά. Προσοχή αξιωματικέ, πειρατές ενόψει!». Φωνάζαμε, γελούσαμε, χοροπηδούσαμε μέσα στη βάρκα του μπαρμπα-Ανέστη και δεν μας ένοιαζε τίποτα. Φανταζόμουν τον εαυτό μου θαλασσόλυκο να περιπλανιέται στον ωκεανό ψάχνοντας καινούρια λιμάνια και τόπους να ξαποστάσει, διψασμένος για περιπέτεια και κινδύνους.

Άκουσε το κομμάτι «Μια βάρκα στον ωκεανό» του Ravel

%barkA_Ravel%

Ξαφνικά, και ενώ εγώ είχα αφαιρεθεί τελείως και ονειρευόμουν νησιά και πειρατές, άκουσα τη φωνή του Φώτη τρομαγμένη: «Πού είμαστε;». Πράγματι, το ρεύμα της θάλασσας είχε παρασύρει τη βάρκα μας πολύ μακριά από την ακτή και η στεριά ίσα - ίσα που φαινόταν στον ορίζοντα. «Φώτη, βάλε μπρος τη μηχανή να φύγουμε!», είπα τρομαγμένος στον φίλο μου. Ο Φώτης προσπάθησε να βάλει μπρος αλλά αγώσαμε.

Στο μεταξύ μαύρα σύννεφα μας πλησίαζαν. Η

κατάστασή μας όλο και χειροτέρευε. Η θάλασσα άρχισε να ανταριάζει. Τα κύματα μεγάλωσαν και ο άνεμος δυνάμωσε απότομα. Ο Φώτης συνέχισε να προσπαθεί μήπως και βάλει μπρος τη μηχανή αλλά μάταια. Όμως τη στιγμή που ένιωσα πραγματικά τρομοκρατημένος, ήταν όταν άκουσα το ποντί της βάρκας να σκίζεται. Και τότε σκέφτηκα ότι δε θα γλιτώσει στη βάρκα.

Βάλθηκα να το αδειάζω με μια

Ο Φώτης

προσπαθούσε να την ισορροπήσει, για να μην αναποδογυρίσει. Όμως τα κύματα μας χτυπούσαν ανελέητα. Είχαμε γίνει μούσκεμα και προσπαθούσαμε να κρατηθούμε από το κατάρτι της βάρκας. Κοίταξα τη θάλασσα που είχε μαυρίσει και αντίκρισα ένα τεράστιο κύμα που αν και ήταν μακριά όλο και κέρδιζε ύψος, όλο και μεγάλωνε και μας πλησίαζε απειλητικά. Έκλεισα τα μάτια και έσφιξα ακόμα πιο σφιχτά το κατάρτι. Εκείνη τη στιγμή ένωσα ένα χέρι να με τραβάει με δύναμη...

Όταν άνοιξα τα μάτια, το πρώτο πράγμα που είδα ήταν το πρόσωπο του πατέρα μου να με κοιτάει με αγωνία. «Ω Θεέ μου, ευτυχώς είσαι καλά!» φώναξε και με αγκάλιασε. Δεν μπορούσα να μιλήσω. Ανασηκώθηκα. Δίπλα μου βρισκόταν ξαπλωμένος ο Φώτης, ο

ο οποίος είχε κι αυτός μόλις συνέλθει. Βρισκόμασταν και οι δύο ασφαλείς στην ακτή μέσα στη βάρκα του πατέρα μου, ο οποίος απ' ό,τι έμαθα αργότερα, είχε αποφασίσει να πάει για ψάρεμα νωρίτερα εκείνη τη μέρα, όταν διέκρινε στο βάθος του ορίζοντα τη βάρκα του μπαρμπα-Ανέστη να έχει μέσα δυο παιδαρέλια να χοροπηδούν. Βλέποντας τα σύννεφα στον ορίζοντα κατάλαβε ότι τα παιδιά σε λίγο θα κινδύνευαν και αμέσως ανέβηκε στη βάρκα του για να τα βρει. Πού να φανταζόταν ότι ήμασταν εμείς!

Κοίταξα τη θάλασσα. Είχε γαληνέψει. Αγκάλιασα τον πατέρα μου και του υποσχέθηκα ότι ποτέ δε θα ξανακάνω τέτοια κουτουράδα. Και αυτός αντί να με μαλώσει θυμάμαι, ότι δεν είπε τίποτα, παρά με κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια και

μου χαμογέλασε.

Άκουσε το κομμάτι «Ήρεμη θάλασσα και αίσιο τέλος» του Mendelson

αίσιον τέλος

Από τότε δέθηκα πολύ με τον πατέρα μου. Και από τότε άρχισα να

αγαπάω τη θάλασσα και να την καταλαβαίνω. Μπορεί να γίνει πολύ γλυκιά ή πολύ σκληρή ανάλογα με τα κέφια της. Όμως εμένα τουλάχιστον, μου έμαθε να παίρνω έμπνευση από αυτήν για τα παιχνίδια μου, να αντιμετωπίζω με γενναιότητα τους κινδύνους και να μη φοβάμαι στις δύσκολες στιγμές που θα παρουσιαστούν.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος